

5. MUZEJNÍ LAZARET

Po rozruchu kolem rodiny Pižeonů se situace v muzeu zase vrátila do starých kolejí a Pacourek se mohl dostat. Na další noční službu přišel odpočatý, rychle vyřídil služební povinnosti a šupem běžel za Vlašákem do umělecko-historické expozice. Ale co to? V expozici barokního umění nebyla po Vlašákovi ani stopa, tedy skoro ani stopa. Na zemi svítilo kolečko od Vlašákova dna, které dávalo tušit, jak dlouho tu stál. Pacourek se vyděsil, že mu během péče o holuby někdo ukradl nejlepšího muzejního kamaráda. Začal běhat po muzeu a zoufale volal: „Vlašáku, Vlašáčku, kam jsi zmizel?“

„Pane Pacourku, zachovejte klid,“ ozval se kdosi z expozice gotiky. „Vlašáka vzali do lazaretu, aby mu vyčistili kabát. Má jet někam na výstavu do Porýní, tak aby nám prý nedělal ostudu. Už dlouho nikde nebyl.“ Pacourek se uklidnil a začal pátrat, kdo to s ním mluví. Došel až k prastaré gotické truhle, která byla jedním z nejváženějších exponátů muzea. „Děkuji za zprávu, už jsem se lekl, že jsem Vlašáka neuhlídal a někdo ho ukradnul.“ pronesl s omluvou. „Nebojte,“ odpověděla truhlice. „Kdyby někdo ukradnul Vlašáka, tak by ho rychle vrátil, protože s tak upovídanou konvicí by nikdo nevydržel,“ vtipkovala truhlice a důvěrně dodala: „A beztak - Ωmann by to jen tak nedopustil.“

Pacourek si vzpomněl na Vlašákovy rady a dodatečně se truhlici představil. „Dobrý večer, madam. Jmenuji se Gustav Pacourek a je pro mě ctí s Vámi hovořit.“ Truhlice mu opáčila stejně: „Milý pane Pacourku, těší mě, že Vás konečně osobně poznávám. Jmenuji se Hildegarda von der Lade. Kdybyste zase někdy potřeboval moji pomoc, můžete se na mě obrátit, ovšem pouze v těchto nočních hodinách, jak jistě víte.“ Pacourek si cenil vstřícnosti staré truhlice, která byla na svůj věk 750 let stále svěží a měla o všem v muzeu dobrý přehled a Pacourka informovala. „Vlašáka najdete v konzervátorských dílnách, ale my jim tu neřekneme jinak než muzejní lazaret.“

Pacourek poděkoval a běžel do suterénu muzea, kde měli muzejní restaurátoři Strakapoud a Jezevec svoje království. Mezi policemi a na stolech, plných různého nářadí a chemikálií, leželi, vzdychali nebo spali muzejní exponáti s různými nemocemi. Když Pacourek vešel, stál uprostřed místnosti Vlašák a zrovna exponátům vyprávěl nějaký strašidelný příběh: „.... a nebohé plechové vázičky se zmocnila tak strašlivá koroze, úplně ji sežrala, až se konvička rozpadla na pouhej zrzavej prach a neštěknul už po ní ani pes.“ „Búúúú, fňuk, buúúúú, já se bojím,“ ozvalo se vzadu ze Strakapoudova regálu. „Já nechci, aby mě sežrala koroze, já se koroze bojím, buúú.“ Rozparádný Vlašák si fňukání moc nebral a začal hulákat na příchozího Pacourka: „Čiao partáku, zrovna tady vyprávím kámošům něco hezkýho na dobrou noc, ale asi se mi to nějak vymklo kontrole, hehe. Co dělají ty tvoji urozený holubové. Podle mě byli spíš uhozený než urozený.“

Pacourek byl rád, že Vlašáka našel, ale hned mu rázně vyčinił: „Hele Vlašáku, nestarej se o holuby a koukej se vzpamatovat. Vůbec to od Tebe není hezké, že se

tady vytahuješ na ostatní, co tu kolem marodí. Muzeum nemá peníze na to, aby je všechny uzdravilo. Oni za to nemůžou, že nejsou třeba z mědi jako Ty. Ty chytneš akorát tak měděnku a zezelenáš, ale co ty ostatní rezivějící chudáci?“ Vlašák se na chvíli zastyděl a snažil se z překerní situace rychle vybruslit: „No dyť se zas tolik nestalo. Kámoši jsou v pohodě, jen tady někde bulí nějaký muzejní škvrně.“ „Já nejsem žádný škvrně, ale funkčionalističský budík Junghans. Muzejníci mě pšed rokem koupili v jednom vetešnictví. Protože jsem neměl ručičky, tak jsem nebyl moc drahý, ale protože mi nemůžou šehnát náhradní ručičky, tak tu už rok trčím a bojím se, že žrežnu.“ „Nefunkční funkcionalistický budík, to je teda gól,“ vyprsknul Vlašák smíchy a pokračoval: „A jinak jsi v pořádku, jako jestli nemáš o kolečko navíc nebo tak něco?“ „Tak to bych ší vyprošoval, jšem jinak zcela zdravý, jen se občas potšebuju natáhnout,“ hájil se Junghans. „A špatně še mi mluví, protože mám vyčachtané vtežinové kolečko. A taky še nemůžu podrbat, když nemám ručičky.“

Pacourek pohládl budík po ciferníku a snažil se ho rozptýlit: „Milý Jeníku, nebojte, někde seženeme nějaké ručičky, co Vám budou pasovat!“ „Můžete nám vyprávět, jak jste o ty ručičky přišel?“ zeptal se nesměle zvědavý secesní věšák Thonet, který doposud stál tiše v koutě. Junghans začal vyprávět: „Ale to je taková šmutná hištorie. Narodil jsem se na Broumovsku, v jedné moooc slavné továrně, co vyráběla hodiny do celého švěta. Tam si mě koupila jedna šlečna, co dělala v Aussigu posluhovačku v jedné bohaté rodině. Dokonce si mě podepšala na zadní víčko. Jednou ale začalo v Aussigu zemětšesení či co. Všechno se tšáslo, domy padaly, lidi utíkali a pak pšišli nějakí lidé v uniformách a jeden z nich šíkal: „Davaj časy“ a bral všechno, co tikalo. Sebral dokonce i jedny věžní hodiny a na obou rukách měl náramkové hodinky až po loket. Házel nás všechny do jednoho pytle a v tom žmatku mi ty ručičky ulomil. No a pak nás všechny prodal do toho vetešnictví, kde mě koupili muzejníci za pár babek.“ „To musel bejt asi nějakej hodně vášnivej sběratel,“ uvažoval Vlašák. „Tím si nejsem tak jistý, když tady kolegovi ulámal ručičky a nakonec ho prodal,“ oponoval mu Pacourek a pokračoval: „Teď už je to ale jedno. Ručičky jsou fuč. Musíme Junghansovi pomoci, aby tady nefňukal a byl v pohodě.“

Jak už jsme několikrát poznali, dokázal si Pacourek poradit v každé situaci, kor když rozuměl řeči muzejních exponátů. Za týden po své první návštěvě muzejního lazaretu přišel Pacourek za nic netušícím panem restaurátorem Strakapoudem. V ruce držel papírovou krabičku a povídá: „Pane Strakapoud, nehodily by se Vám tady nějaké součástky na budík?“ Strakapoud odložil kladivo, které bylo jeho nejoblíbenějším pracovním nástrojem, podíval se do krabičky a zaradoval se: „Hýmlhergot, a víte, že hodily! Čekám tu na ty verky jak na smilování. Mám tady už pěknou dobu jednoho malého budička, jen doufám, že ho najdu v tom svém brajglu.“ Pacourek se ochotně nabídl s hledáním, protože věděl velmi přesně, kde je Junghans od jejich posledního setkání zastrčený.

„Mockrát Vám děkuju, jak se Vám to povedlo, pane Pacourek?“ špitl vděčně již opravený a nešišlající Jenda Junghans po Strakapoudově dvouhodinové operaci.

„Ale, to nestojí za řeč. Zajel jsem v sobotu do Jihlavy a u jednoho starého hodináře jsem za pár korun nabral spoustu náhradních dílů. Tak kdybyste někdy něco potřeboval, stačí říct.“ vysvětlil Pacourek.

Panu Strakapoudovi se podařilo budíka opravit až na závěrečné osazení zadního chromovaného víčka s podpisem majitelky. Trochu si pomohl zobákem, což se ale Junghansovi vůbec nelíbilo. „Au, au, au, au,“ úpěl budík pod údery Strakapoudova zobáku. Sténání budíku tahalo Pacourka za uši, protože jako jediný rozuměl řeči muzejních exponátů, a dovolil se hned ozvat: „Pane Strakapoud, nepřenecháte závěrečnou kompletaci kolegovi Jezevcovi?“ „Máterecht,“ odpověděl Strakapoud. „Nějak mi tu ten deklík neštymuje, je zašprajcnutej a nemůžu na to najít ten správnej vercajk. Jezevec to dá do richtiku.“

Odpoledne se už z muzejního depozitáře ozývalo Junghansovo spokojené tikání, jako kdyby někde předl mechanický kocour. „Tak, tak, tak - je to, tak, tak, tak,“ vrněl si natažený a promazaný budík a byl Pacourkovi z duše všech svých koleček a osiček vděčný za vykonanou pomoc.